

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, IČ 627 41 560, *zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem Kocián Šolc Balaščík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **14. 10. 2013, čj. 374/LP/13**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Platebním výměrem č. 9257/38/11 Magistrát města Karlovy Vary (dále též jen „*správce poplatku*“) dne 6. 5. 2013 pod čj. 926/OFE/11-9 vyměřil podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 565/1990 Sb.*“ nebo „*zákon o místních poplatcích*“), společnosti APEX On-line a.s., právnímu předchůdci žalobce, místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 v celkové výši 316.142,- Kč.

Proti tomuto platebnímu výměru se společnost SLOT Group, a.s., právní nástupce společnosti APEX On-line a.s., odvolala.

Rozhodnutím ze dne 14. 10. 2013, čj. 374/LP/13, Krajský úřad Karlovarského kraje (dále též jen „*odvolací orgán*“) podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadený platební výměr správce poplatku potvrdil.

II. Žaloba

V žalobě byla zavedena pro platební výměr Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 6. 5. 2013, čj. 926/OFE/11-9, zkratka „*Platební výměr*“, pro rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2013, čj. 374/LP/13, zkratka „*Rozhodnutí*“, pro obecně závaznou vyhlášku města Karlovy Vary č. 14/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, zkratka „*Vyhláška*“, pro zákon o místních poplatcích, ve znění účinném v rozhodné době, tj. od 16. 6. 2010 do 14. 10. 2011, zkratka „*Zákon o místních poplatcích*“ a pro zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v rozhodné době, zkratka „*Zákon o loteriích*“.

Sub I. žaloby [*Rozpor správních rozhodnutí s Vyhláškou a Zákonem o místních poplatcích*] žalobce namítá, že Platební výměr a v důsledku toho i Rozhodnutí, kterým byl Platební výměr potvrzen, byl vydán v rozporu s Vyhláškou a Zákonem o místních poplatcích, jelikož poplatková povinnost žalobci na základě Vyhlášky v rozhodných obdobích vůbec nemohla vzniknout [tato skupina žalobních bodů je podrobně rozvedena v části I. = str. 4 až 9 žaloby].

Sub II. žaloby [*Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky v případě CLS*] se brojí proti tomu, že žalovaný, a rovněž správce poplatku, předmětnou věc nesprávně posoudili po právní stránce, když v rozporu se Zákonem o místních poplatcích a Zákonem o loteriích zcela nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. otázku, co má být v případě provozování *centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály* (dále též jen „*CLS*“) považováno za *technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu* ve smyslu § 1 písm. g) Zákona o místních poplatcích (a tudíž předmětem místního poplatku), a namísto CLS jako celku žalovaný i správce poplatku zpoplatnili místním poplatkem jednotlivé koncové (interaktivní videoloterní) terminály, byť jsou tyto koncové terminály, resp. herní místa, pouhými neoddělitelnými součástmi CLS, coby jednoho funkčně nedělitelného technického herního zařízení, jehož prostřednictvím jsou provozovány loterie a jiné podobné hry povolené Ministerstvem financí dle § 50 odst. 3 Zákona o loteriích [tato skupina žalobních bodů je podrobně rozvedena v části II. = str. 9 až 18 žaloby].

Sub III. žaloby [*Nerespektování obecných právních zásad ze strany správních orgánů*] žalobce uvádí, že žalovaný, jakož i správce poplatku, při vyměření místních poplatků nezohlednili, v rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky existence více výkladů veřejnoprávní normy, obecné právní zásady *in dubio pro libertate*, resp. *in dubio mitius* [tato skupina žalobních bodů je podrobně rozvedena v části III. = str. 18 až 20 žaloby].

Sub IV. žaloby [Nepřezkoumatelnost a další vady Rozhodnutí, resp. Platebního výměru] se namítá, že Rozhodnutí, resp. jím potvrzený Platební výměr, trpí nepřezkoumatelností a dalšími vadami způsobujícími nezákonnost těchto správních rozhodnutí.

Sub IV./1) žaloby žalobce upozorňuje na nepřezkoumatelnost napadených správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro vnitřní rozporuplnost. Rozhodnutí, kterým se v řízení o místních poplatcích rozhoduje o právech a povinnostech poplatníka, musí být řádně odůvodněno (§ 101 odst. 1 daňového řádu). Řádné odůvodnění rozhodnutí musí být přesvědčivé a musí z něj být jasně seznatelné důvody a úvahy, kterými se správce poplatku, resp. odvolací orgán při rozhodování řídil. Žalobce poukazuje zejména na tento názor Nejvyššího správního soudu: „Rozhodnutí odvolacího správního orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby správní soud mohl přezkoumat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů, a to jak z hlediska skutkového, tak právního, tedy které konkrétní skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, zda a proč přihlédl či nepřihlédl k tvrzením a důkazům navrženým či předloženým odvolatelem, pod kterou právní normu zjištěný skutkový stav subsumoval. Pokud však rozhodnutí nevyčerpává obsah obrany, tedy nevypořádá-li se vyčerpávajícím způsobem s námitkami odvolatele uvedenými v odvolání, pak tento požadavek nesplňuje. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“ (rozsudek ze dne 21. 12. 2005, čj. 1 As 39/2004-75). Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost Rozhodnutí, resp. jím potvrzeného Platebního výměru v tom, že správní orgány nevyjasnily, jak mohly, při nedostatecích Vyhlášky, které popsal v předchozí části své žaloby, dovodit vznik poplatkové povinnosti u koncových zařízení, která byla uvedena do provozu před účinností Vyhlášky.

Sub IV./2) žaloby žalobce upozorňuje na to, že splatnost místního poplatku zakotvená ve Vyhlášce, na základě které byl vydán žalovaným potvrzený Platební výměr, je stanovena v rozporu s daňovým řádem. Ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. c) Vyhlášky stanoví, že „Poplatek je splatný při povolení provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení na kalendářní rok nebo více let ve lhůtě do 15. listopadu příslušného kalendářního roku.“. Dle tohoto ustanovení Vyhlášky je tedy poplatník povinen uhradit místní poplatek za jím provozované jiné technické herní zařízení za příslušné období ještě před jeho skončením, a to aniž by věděl, jaká bude jeho poplatková povinnost. Jinými slovy, část místního poplatku za příslušné období má být dle Vyhlášky poplatníkem hrazena ve formě zálohy. Předmětné ustanovení Vyhlášky je však v rozporu s § 174 odst. 1 daňového řádu. Současně žalobce poukazuje na tento názor Ústavního soudu: „Obec může upravit pouze hmotněprávní podmínky pro výběr místních poplatků, není však oprávněna zasahovat do otázek procesních. Ty se řídí zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a subsidiárně zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů [od 1. 1. 2011: daňovým řádem].“ (nález ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/09). V daném případě tedy nebyla splněna poslední ze tří podmínek zakotvená v § 174 odst. 1 daňového řádu, neboť zákon o místních poplatcích, ani daňový řád, coby procesní právní předpisy upravující postup při výběru místních poplatků, v rozhodné době neobsahovaly (a neobsahují) ustanovení, které by stanovilo povinnost hradit místní poplatek prostřednictvím záloh, resp. které by umožňovalo obcím vybírat místní poplatek touto

formou. Absence těchto procesně-právních podmínek výběru místních poplatků v příslušných procesně-právních předpisech přitom nemohla být „zhojena“ vydáním Vyhlášky, resp. zakotvením těchto podmínek ve Vyhlášce.

Sub V. žaloby žalobce poukazuje na to, že žalovaný, jakož i správce poplatku, v důsledku výše uvedených skutečností rovněž porušili ústavně a mezinárodněprávně garantovaná práva žalobce a ústavně zakotvené zásady, mj. ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce vlastnit majetek, resp. tento pokojně užívat - tj. zejména čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod - a dále ústavně zakotvenou zásadu ukládání daní (poplatků) pouze na základě zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), jakož i další zásady ústavního pořádku ČR týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod, jmenovitě zásadu uplatňování státní moci v případech, mezích a způsoby stanovenými zákonem a zásadu ukládání povinností pouze na základě zákona a v jeho mezích a pouze při zachování základních práv a svobod, jejichž podstaty a smyslu musí být šetřeno při používání ustanovení o jejich mezích (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny).

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Karlovarského kraje se k žalobě písemně vyjádřil dne 20. 3. 2014 pod čj. 28/LP/14.

Ad I. žaloby žalovaný uvedl, že dozor nad obecně závaznými vyhláškami nespadá do jeho kompetence. Orgánem k posuzování zákonnosti obecně závazných vyhlášek kompetentním je Ministerstvo vnitra a případně soud. Dokud není obecně závazná vyhláška pro nezákonnost zrušena (případně její účinnost pozastavena), je žalovaný jejími ustanoveními vázán, stejně jako správce poplatku a žalobce. Ačkoli vznik a zánik poplatkové povinnosti není výslovně v obecně závazné vyhlášce města Karlovy Vary č. 14/2010 (dále jen „OZV“) upraven, lze tyto náležitosti z OZV dovodit (srov. zejména čl. 2 OZV), a to tak, že vznik poplatkové povinnosti OZV stanoví ke dni zahájení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně lze z OZV dovodit zánik poplatkové povinnosti, který nastane ukončením provozu výše uvedených zařízení. Správce poplatku tento postup v platebním výměru dodržel. Žalovaný dále uvádí, že dle jeho názoru došlo ze strany žalobce k nesprávnému výkladu přechodných ustanovení OZV. Tato ustanovení (resp. čl. 8 odst. 2 OZV) lze dle názoru žalovaného užít pouze ve vztahu k výherním hracím přístrojům (dále jen „VHP“), které byly předchozí vyhláškou města Karlovy Vary č. 5/2003 upravovány. V žádném případě je však nelze aplikovat na nově zavedený místní poplatek za jiné technické herní zařízení (dále jen „JTHZ“), které předcházející vyhláška města Karlovy Vary č. 5/2003 neupravovala. Toto vyplývá mimo jiné i ze samé podstaty, účelu a smyslu přechodných ustanovení, kdy tato mají za cíl upravit právní vztahy předchozí úpravou již založené. Obecně závazná vyhláška města Karlovy Vary č. 5/2003 upravovala pouze místní poplatek za VHP, a tudíž žádné právní vztahy ve vztahu k JTHZ založit nemohla. K dané problematice lze dodat, že správce poplatku začal místní poplatek za JTHZ vybírat teprve od nabytí účinnosti OZV.

Ad II. a III. žaloby krajský úřad konstatoval, že žalobce v zásadě odmítá akceptovat závěry dnes již konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný nemá důvodu

tuto judikaturu rozporovat a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalobce s touto judikaturou seznámil.

Ad IV./1) žaloby se krajský úřad vyslovil tak, že není v daňových rozhodnutích obecně nutno zvláštním způsobem odůvodňovat vznik poplatkové povinnosti, a proto správce poplatku nebyl povinen tuto skutečnost v platebním výměru vypořádat. Platební výměr obsahuje všechny relevantní skutečnosti podstatné pro vyměření, zejména poplatkové období, počet a identifikaci zařízení a výši poplatkové povinnosti za jednotlivá zařízení. Ostatně žalobce ve svém splnění ohlašovací povinnosti s výhradou tuto skutečnost nerozporoval. Námitka úpravy vzniku a zániku nebyla v rámci odvolacího řízení uplatněna, a tudíž odvolací orgán měl za to, že žalobce činí tuto skutečnost nespornou, a proto se jí v rámci vypořádání odvolacích námitek nezabýval.

Ad IV./2) žaloby se krajský úřad vyjádřil tak, že ani tato námitka nebyla žalobcem v rámci odvolacího řízení uplatněna, tudíž ji odvolací orgán nemohl relevantně vypořádat. Žalovaný se v této věci dotazoval Ministerstva vnitra ohledně přezkumu OZV, avšak ze strany tohoto ministerstva byla OZV shledána v souladu se zákonem. Žalovaný je dále toho názoru, že zákon o místních poplatcích v § 14 odst. 2 obci sice stanoví povinnost stanovit splatnost místního poplatku, nestanoví již však, jakým způsobem tak má obec učinit. V tomto ohledu je tedy zcela na úvaze obce, jakožto územního samosprávného celku, jakým způsobem tak obec učiní.

Ad V. žaloby je žalovaný toho názoru, že rozhodoval v souladu s ústavním pořádkem České republiky a že jím vydané rozhodnutí je správné.

IV. Vyjádření žalobce

V písemném podání ze dne 29. 1. 2015 žalobce uvedl, že v mezidobí od podání žaloby do současnosti došlo k tomu, že

(i) Ústavní soud neshledal protiústavní předmětnou Novelu zákona o místních poplatcích,

(ii) judikatura správních soudů (včetně několika senátů Nejvyššího správního soudu) se přiklonila k výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky, resp. právního pojmu „*jiné technické herní zařízení*“, zavedeného do právního řádu právě Novelou zákona o místních poplatcích, který zastávají správní orgány, a

(iii) judikatura správních soudů (včetně Nejvyššího správního soudu) označila předmětnou Vyhlášku města Karlovy Vary, i přes její zjevnou neurčitost, za aplikovatelnou, s tím, že na základě ní lze uložit poplatkovou povinnost.

Žalobce ovšem i nadále trvá zejména na nepřezkoumatelnosti a vadách rozhodnutí popsanych zejména v čl. IV. žaloby.

V. Argumentace soudu

Ú v o d

Společnost SLOT Group, a.s., je právním nástupcem mj. společnosti APEX On-line a.s. (IČ: 261 06 451) a společnosti EL RANCHO a.s. (IČ: 267 48 908).

Platebním výměrem ze dne 22. 3. 2012, čj. 838/OFE/12-2, Magistrát města Karlovy Vary vyměřil místní poplatek za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí provozovaná na území města Karlovy Vary za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 společnosti *EL RANCHO a.s.* Proti tomuto platebnímu výměru bylo podáno odvolání. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 7. 8. 2012, čj. 383/LP/12, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti platebnímu výměru Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 22. 3. 2012, čj. 838/OFE/12-2, byla u zdejšího soudu zapsána pod sp. zn. 57Af 51/2012 (= již skončená věc).

Platebním výměrem ze dne 6. 5. 2013, čj. 926/OFE/11-9, Magistrát města Karlovy Vary, jak již uvedeno, vyměřil místní poplatek za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí provozovaná na území města Karlovy Vary za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 společnosti *APEX On-line a.s.* I proti tomuto platebnímu výměru bylo podáno odvolání. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 14. 10. 2013, čj. 374/LP/13, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti platebnímu výměru Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 6. 5. 2013, čj. 926/OFE/11-9, byla u zdejšího soudu zapsána pod sp. zn. 30Af 2/2014 (= aktuálně projednávaná věc).

Rozsudkem ze dne 9. 10. 2013, čj. 57Af 51/2012-193, Krajský soud v Plzni žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 7. 8. 2012, čj. 383/LP/12, zamítl. Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podala společnost SLOT Group, a.s., kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 30. 10. 2014, čj. 9 Afs 125/2013-102, Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2013, čj. 57Af 51/2012-193, zamítl.

Věc vedená pod sp. zn. 30Af 2/2014 a věc vedená pod sp. zn. 57Af 51/2012 jsou v řadě aspektů podobné.

V.1 Rozpor s vyhláškou č. 14/2010 a zákonem o místních poplatcích

Námítky rozporu správních rozhodnutí s vyhláškou č. 14/2010 a zákonem o místních poplatcích uplatnil žalobce jak ve stávající věci sp. zn. 30Af 2/2014 (v části I.), tak v již skončené věci sp. zn. 57Af 51/2012 (rovněž v části I.).

Zdejší soud nepovažuje tyto námítky za důvodné.

Nejvyšší správní soud se k těmto otázkám vyjádřil v bodech 31 až 40 odůvodnění svého rozsudku ze dne 9. 10. 2013, čj. 57Af 51/2012-193. Svou přesnou a podrobnou argumentaci, na niž zdejší soud plně odkazuje, pak Nejvyšší správní soud uzavřel tímto shrnujícím závěrem: „*Z obsahu obecně závazné vyhlášky jako celku je zcela zřejmý úmysl zpoplatnit počínaje účinností obecně závazné vyhlášky provoz jiných technických zařízení provozovaných na území města Karlovy Vary. Poplatková povinnost přitom dopadá na všechna provozovaná herní zařízení bez ohledu na okamžik zahájení jejich provozu. Tato skutečnost je zřejmá i z povinnosti ohlásit dle ustanovení čl. 8 odst. 1 obecně závazné*

vyhlášky i herní zařízení povolená před nabytím účinnosti obecně závazné vyhlášky, pokud je povolení i nadále platné; citované ustanovení nezakládá pouhou ohlašovací povinnost bez následné vazby na povinnost poplatkovou. Z obsahu obecně závazné vyhlášky lze jednoznačně dovodit vznik i existenci poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení uvedená do provozu před nabytím účinnosti obecně závazné vyhlášky, která jsou po nabytí její účinnosti stále provozována. Nejvyšší správní soud obecně závaznou vyhlášku neshledal z důvodů namítaných stěžovatelem neaplikovatelnou.“.

Z vyjádření žalobce ze dne 29. 1. 2015 se jeví, že je s tímto řešením uvedených otázek srozuměn.

V.2 Předmět zpoplatnění místními poplatky v případě CLS

Také námitky nesprávného posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky v případě CLS žalobce uplatnil jak ve stávající věci sp. zn. 30Af 2/2014 (v části II.), tak v již skončené věci sp. zn. 57Af 51/2012 (v části III.).

Zdejší soud ani tyto námitky nepokládá – v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu – za důvodné.

Nejvyšší správní soud se k těmto otázkám v rozsudku ze dne 9. 10. 2013, čj. 57Af 51/2012-193, vyslovil zejména takto:

„[23] S ohledem na vyjádření stěžovatele, který konstatoval, že závěry judikatury Nejvyššího správního soudu respektuje, přistoupil zdejší soud již pouze ke stručnému vypořádání kasačních námitek s tím, že v podrobnostech lze odkázat na předchozí rozhodnutí ve věcech stěžovatele, která se zabývala obsahově totožnými námitkami.

[24] Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013 ve vztahu k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ k závěru, že aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat pouze z technických parametrů přístroje, nýbrž především z jejich funkce. Hrací přístroje i interaktivní videoloterní terminály je v tomto pojetí nutno považovat za „jiná technická herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti stanovené místní samosprávou. Pro účely zpoplatnění místními poplatky proto není rozhodné, na jakém principu je povolená loterie provozována, ale zda naplňuje vlastnosti výherního hracího přístroje, tj. zda umožňuje hru. Za situace, kdy by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, ztratil by posuzovaný místní poplatek fakticky smysl, neboť jednomu poplatku by podléhal nekonečný počet koncových přístrojů videoloterních terminálů. Podobně by daná interpretace kolidovala s judikaturou Ústavního soudu (srov. např. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb. – N 151/62 SbNU 315).

[25] Při nalézání obsahu právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ je v celkovém společenském kontextu třeba přihlídnout rovněž ke vnímání interaktivních videoloterních terminálů samotnými uživateli. Nejvyšší správní soud v této souvislosti např. v rozsudku ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 – 24, dospěl k závěru, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na výherním hracím přístroji či videoloterním terminálu; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím

sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u výherního hracího přístroje), anebo v centrálním loterijním systému (v případě videoloterního terminálu). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky jejich užívání; v obou případech je pocítují obce, na jejichž území se tato zařízení nacházejí. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12. Z pohledu výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ je tudíž jeho technická podstata okrajovým kritériem.

[26] Technickou povahu sporné otázky výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ prokazoval stěžovatel odborným stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, dle kterého je ve shodě s názorem stěžovatele nutné z hlediska techniky herní procesu vnímat centrální jednotku a koncové zařízení jako jeden celek. Nejvyšší správní soud nad rámec shora provedené úvahy o okrajové úloze technických aspektů herních zařízení zdůrazňuje, že posuzování právních otázek je bytostně spjato se soudním rozhodováním a je doménou soudu.

[27] Přijatá právní úprava zákona o místních poplatcích měla jednoznačně za cíl postavit z hlediska zpoplatnění sobě na roveň jednotlivá herní zařízení, a reagovat tak na rozmach interaktivních videoloterních terminálů, které do té doby místním poplatkům nepodléhaly, a byly tedy fakticky neregulovatelné.“.

Z vyjádření žalobce ze dne 29. 1. 2015 se jeví, že je srozuměn i s tímto řešením uvedených otázek.

V.3 Nerespektování obecných právních zásad

Jak ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 2/2014, tak ve věci vedené pod sp. zn. 57Af 51/2012 žalobce v podstatě tvrdí, že v případě pojmu *jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem podle jiného právního předpisu* ve smyslu § 1 písm. g) Zákona o místních poplatcích existuje vícero výkladů, a proto je zde v souladu se zásadou *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate* nutno aplikovat výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec nebo co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu.

V otázce porušení zásady *in dubio pro libertate* Nejvyšší správní soud v rozsudku, jímž zamítl kasační stížnost ve věci sp. zn. 57Af 51/2012, konstatuje, že „*se v daném případě nejedná o souboj dvou rovnocenných výkladů, neboť Nejvyšší správní soud jasně a jednoznačně vyložil, proč výklad zastávaný stěžovatelem postavený na technickém hledisku herního procesu nemůže být rovnocenný, a vysvětlil, z jakého důvodu mají být předmětná herní zařízení zpoplatněna*“ (bod 28 odůvodnění rozsudku ze dne 30. 10. 2014, čj. 9 Afs 125/2013-102).

I zdejší soud má za to, že tomu tak skutečně je.

V.4 Nepřezkoumatelnost a další vady rozhodnutí

Žalobce nejprve namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, která má spočívat v tom, že správní orgány nevyjasnily vznik poplatkové povinnosti u koncových zařízení, která byla uvedena do provozu před účinností vyhlášky č. 14/2010.

Podáním datovaným dne 9. 4. 2013 a došlým dne 11. 4. 2013 oznámil poplatník správci poplatku, že v Karlových Varech byl povolen Centrální loterijní systém (CLS) označený jako APEX MULTIMAGIC VLT, s v tomto podání specifikovanými devatenácti koncovkami. V uvedeném podání, ani v podáních předcházejících, tj. v ohlášení s průvodním dopisem (datováno dne 4. 4. 2011, došlo dne 6. 4. 2011), v podání datovaném dne 16. 5. 2011 a došlém dne 18. 5. 2011 a v ohlášení s průvodním dopisem (datováno dne 3. 10. 2011, došlo dne 6. 10. 2011), nebylo namítáno, že poplatková povinnost podle vyhlášky č. 14/2010 nevzniká u koncových zařízení, která byla uvedena do provozu před její účinností.

Platebním výměrem č. 9257/38/11 vydaným dne 6. 5. 2013 pod čj. 926/OFE/11-9 Magistrát města Karlovy Vary vyměřil poplatníkovi místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za období od 1. 1. do 31. 12. 2011 za devatenáct JTHZ provozovaných na území města Karlovy Vary. V odůvodnění tohoto platebního výměru se správce poplatku vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými poplatníkem v jeho výše uvedených podáních, zejména s tvrzením, že místní poplatek za JTHZ nelze stanovit a vybírat, a s tvrzením, že předmětem místního poplatku by měl být pouze CLS, nikoli jednotlivá IVT.

Ani v odvolání proti tomuto platebnímu výměru poplatník vznik poplatkové povinnosti u koncových zařízení, která byla uvedena do provozu před účinností vyhlášky č. 14/2010, nespороval.

K tomu soud uvádí, že podle § 116 odst. 2 daňového řádu v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 1 As 39/2004-75, se sice přímo týká správního řádu, ale jistě není důvodu jej *per analogiam* nevztáhnout i na daňový řád. Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu však jednoznačně hovoří o posuzování jednotlivých odvolacích důvodů a o vyčerpávání obsahu obrany, tedy vypořádávání se s námitkami odvolatele uvedenými v odvolání. V odvolání proti uvedenému platebnímu výměru však, jak je výše uvedeno, příslušná námitka, jež je předmětem až tohoto žalobního bodu, uplatněna nebyla.

Za tohoto stavu věci správní orgány podle názoru soudu nepochybily, jestliže měly za to, že pro žalobce není sama skutečnost, že vyhláška č. 14/2010 je aplikována i na koncová zařízení, která byla uvedena do provozu před její účinností, sporná, a proto se jí v rámci odůvodňování svých rozhodnutí nezabývaly.

Možno dodat, že námitka uvedené nepřezkoumatelnosti byla uplatněna jak ve věci sp. zn. 30Af 2/2014, tak ve věci sp. zn. 57Af 51/2012. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2013, čj. 57Af 51/2012-193, byl k tomu zaujat tento názor: „Žalobce v odvolání nenamítal, že by prvoinstanční rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání se s otázkou vzniku poplatkové povinnosti. Žalovanému tak nemůže být důvodně vytýkáno, že se s touto neuplatněnou námitkou výslovně nezabýval. Dlužno doplnit, že tradiční součástí odůvodnění daňových rozhodnutí není výslovné odůvodnění vzniku daňové povinnosti. Stejně tak tomu není ani v nyní souzeném případě. Tato skutečnost však neznamená, že by ze správních rozhodnutí nebylo vůbec zřejmé, z jakého okamžiku vzniku poplatkové povinnosti správní

orgány vycházely. Tuto skutečnost musela být objektivně zřejmá i žalobci, a to zejména z tabulky rozpisu poplatků podle jednotlivých zařízení a jejich provozu od – do, která byla součástí odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud k těmto výtkám – ve shodě s názorem krajského soudu – v bodě 41 odůvodnění svého rozsudku ze dne 30. 10. 2014, čj. 9 Afs 125/2013-102, konstatoval, že „*povinností správních orgánů není výslovné odůvodnění vzniku poplatkové povinnosti. Tabulka uvedená v platebním výměru vymezuje období, za které jsou jednotlivá herní zařízení zpoplatňována. Z této tabulky je zřejmé, že správce poplatku odvíjel okamžik vzniku poplatkové povinnosti od provozu herních zařízení. Stěžovatel v rámci správního řízení tuto skutečnost žádným způsobem nerozporoval, nepoukazoval ani na namítané znění přechodných ustanovení obecně závazné vyhlášky. Správce poplatku ani žalovaný neměli o výkladu obecně závazné vyhlášky pochybnosti, nebyl tudíž dán žádný důvod pro to, aby výslovně zdůvodňovali okamžik vzniku poplatkové povinnosti.“* I uvedené bylo proto zohledněno při rozhodování věci sp. zn. 30Af 2/2014.

Dále žalobce namítá rozpor stanovení splatnosti místního poplatku ve vyhlášce č. 14/2010 s § 174 odst. 1 daňového řádu. Rovněž tato námitka byla uplatněna jak ve věci sp. zn. 30Af 2/2014, tak ve věci sp. zn. 57Af 51/2012. V rozsudku ze dne 9. 10. 2013, čj. 57Af 51/2012-193, k tomu senát 57Af zdejšího soudu zaujal tento názor: „*Na základě ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích je obec povinna také stanovit splatnost poplatku. Zákon o místních poplatcích nestanoví, jakým způsobem tak má obec učinit. Je tedy zcela na úvaze obce, jakým způsobem splatnost poplatku upraví. Žalobce tudíž nemůže městu Karlovy Vary důvodně vytýkat, že splatnost poplatku stanovilo právě jím zvoleným způsobem. Navíc není vůbec zřejmé, jak by měl být žalobce stanovenou splatností poplatku zkrácen na svých právech.“*

K tomu se poznamenává, že podle názoru senátu 30Af zdejšího soudu, který rozhoduje věc 30Af 2/2014, tu vskutku jde o stanovení splatnosti místního poplatku, ne o stanovení povinnosti platit zálohy. Podle § 14 odst. 2 věty první zákona o místních poplatcích poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Splatnost místního poplatku tedy náleží pod jeho vybírání, kdežto placení záloh je jedním z prostředků zajištění poplatku (§ 67 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, a § 174 daňového řádu). Jelikož v čl. 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 14/2010 šlo o stanovení splatnosti místního poplatku (arg.: „*Poplatek je splatný při povolení provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení na kalendářní rok nebo více let ve lhůtě do 15. listopadu příslušného kalendářního roku.“*), měla v tomto směru obec určitou volnost. Povinnost platit místní poplatek prostřednictvím záloh by naproti tomu skutečně musel stanovit zákon, výše a periodicita těchto záloh by pak musela být stanovena zákonem nebo rozhodnutím správce poplatku. Ani podmínku „*jestliže poplatek není ještě znám*“ zde nelze absolutizovat; výše předmětného poplatku za poplatkové období byla k 15. listopadu příslušného kalendářního roku v podstatě známa (sazby tohoto poplatku byly k dispozici v čl. 5 uvedené vyhlášky), ledaže by poplatník v době ode dne splatnosti poplatku do konce kalendářního roku ukončil provoz stávajícího či uvedl do provozu nový výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení.

Vzhledem k uvedenému nepokládá soud ani žalobní bod IV./2) za důvodný.

V.5 Porušení ústavně a mezinárodněprávně garantovaných práv žalobce

Jelikož soud nepovažuje za opodstatněné žalobcovy výtky co do nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů a co do vad řízení, které jejich vydání předcházelo, není tu prostor uvažovat ani o tom, že by žalovaný a správce poplatku mohli porušit ústavně a mezinárodněprávně garantovaná práva žalobce a ústavně zakotvené zásady.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalobce i žalovaný správní orgán souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však vyjádřil tak, že pro případ úspěchu ve věci nebude uplatňovat právo na náhradu nákladů řízení, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu těchto nákladů nemá žádný z účastníků řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. března 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková